

РЕШЕНИЕ

№ 1911

гр. Бургас, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА
ВЪЛКОВА**

при участието на секретаря **ИРИНА Т. МАНОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА ВЪЛКОВА**
Гражданско дело № 20222120106719 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод предявената от П. А. К. против „ТИА ИНДЪСТРИ“ ООД и допълнително уточнена искова молба, с която се претендира да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 2 204,68 лв., представляваща дължимо обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск в размер на 72 работни дни, от които 546 лв. – обезщетение за 20 работни дни неползван платен годишен отпуск за 2019 г., 594,60 лв. – обезщетение за 20 работни дни неползван платен годишен отпуск за 2020 г., 641,33 лв. – обезщетение за 20 работни дни неползван платен годишен отпуск за 2021 г. и 422,75 лв. – обезщетение за 12 работни дни неползван платен годишен отпуск за 2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане. Ищецът твърди, че през периода 03.09.2018 г. – 02.08.2022 г. е работил в складовата база на ответното дружество в гр. К***. Твърди също така, че от момента на постъпването му на работа до освобождаването му не е ползвал платен годишен отпуск, както и не му е начислено и платено дължимото за това обезщетение. Заявява, че никога не е подавал или подписвал молби за отпуск и не е получавал заповед за разрешен отпуск, както и че е подал жалба до ДИТ-Бургас, но при направената от тях проверка е било установено, че съгласно представените от ответника документи той е ползвал всички полагаеми отпуски. Ищецът се явява лично и с процесуален представител в съдебно заседание, поддържа исковете, ангажира доказателства.

Така предявените искове са с правни основания чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86 от ЗЗД, като същите са допустими.

В законоустановения срок по делото е постъпил отговор от ответното дружество, в който е заявено, че искът е неоснователен. Признато е, че ищецът е работил при ответника

като общ работник през посочения в исковата молба период, но се твърди, че не му се дължат претендираните обезщетения, тъй като той е ползвал полагащите му се платени годишни отпуски, поради което за него не е възникнало право на обезщетение. Заявено е също така, че претенциите са погасени и по давност. Моли се искът да бъде отхвърлен като неоснователен и на ответника да бъдат присъдени направените разноски по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните и разпоредбите на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Страните по делото не спорят, че през периода 03.09.2018 г. – 02.08.2022 г. са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът е работил като **** в ответното дружество.

По делото е приложено копие на трудовото досие на ищеца, в което се съдържат молби на ищеца за ползване на платен годишен отпуск. Ищецът е оспорил истинността на тези документи, като твърди, че те не са подписани от него. Във връзка с това по делото е била назначена съдебно-графологична експертиза, вещото лице по което е установило, че подписите под молбите за ползване на отпуск не са изпълнени от ищеца П. А. К.. Заключение на вещото лице не е било оспорено от страните по делото, поради което и поради липсата на основания за съмнение в обективността на експерта, съдът намира, че заключението следва да бъде кредитирано и да се приеме, че оспорените от ищеца документи – молби за ползване на платен отпуск, не са подписани от него, съответно са неистински. Ето защо същите не следва да бъдат кредитирани от съда при постановяване на решението.

В трудовото досие на ищеца се съдържат и заповеди на **** на ответното дружество, с които му е разрешено ползването на платен отпуск, но тъй като по делото се доказва, че ищецът не е подавал молби за ползване на отпуск, съдът намира, че не са били налице условията за издаване на тези заповеди. Освен това по делото липсват доказателства, установяващи реално ползване от ищеца на отпуските, за които са издадени заповеди, като самите заповеди не представляват доказателство за това. С оглед на горното съдът намира за недоказано твърдението на ответника, че ищецът е ползвал платените си годишни отпуски, за които претендира процесното обезщетение.

В случая обаче правото на ищеца да ползва платен годишен отпуск за 2019 г. е било погасено, тъй като съгласно чл. 176а, ал. 1 от КТ това право се погасява по давност, ако отпускът не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, т.е. горепосоченото право на ищеца е погасено по давност, считано от 01.01.2022 г.

С оглед на гореизложеното и предвид прекратяването на трудовото правоотношение между страните, на осн. чл. 224, ал. 1 от КТ за ищеца е възникнало право на парично обезщетение за неползвания от него платен годишен отпуск за 2020 г., 2021 г. и 2022 г. За неползвания отпуск за 2019 г. такова право не е налице, предвид погасяването по давност на правото на ползване на този отпуск, поради което липсва основание за трансформиране на това право в право на парично обезщетение след прекратяване на трудовото правоотношение на страните.

Съдът намира, че в останалата му част възражението на ответника за погасяване на претенциите на ищеца по давност е неоснователно, тъй като към датата на предявяване на иска не са изтекли нито двугодишната давност за погасяване правото на ползване на отпуските за 2020 г., 2021 г. и 2022 г., нито тригодишната погасителна давност по отношение на вземанията на ищеца за полагащото му се парично обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ.

По отношение размера на дължимото обезщетение съдът намира следното:

Видно от приложения по делото трудов договор на страните, ищецът е имал право на 20 дни платен годишен отпуск, като по делото не се доказва той да е ползвал такъв отпуск докато е работил при ответника.

По делото е назначена съдебно-икономическа експертиза, съгласно която за периода 2019 г. – 2022 г. на ищеца се полага обезщетение за неползван платен годишен отпуск в общ размер от 2 536,56 лв., като за периода 2020 г. – 2022 г. това обезщетение е в размер на 1 831,96 лв. Заключение на вещото лице не е оспорено от страните и е прието от съда, поради което следва да бъде кредитирано. С оглед на това съдът намира, че претенцията на ищеца е основателна и доказана до размера от 1 831,96 лв., тъй като на същия се следва обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за периода 2020 г. – 2022 г., но не и за 2019 г., за която правото му на платен годишен отпуск е погасено по давност и не му се дължи обезщетение. В останалата му част над уважения до предявения размер от 2 204,68 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

На осн. чл. 86 от ЗЗД в полза на ищеца следва да бъде присъдена и законна лихва върху главницата от 1 831,96 лв., считано от предявяването на иска на 20.10.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Предвид частичното уважаване на иска и на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени и част от направените от него съдебно-деловодни разноси, съответстваща на уважената част от иска, а именно сумата от 112,18 лв. (при общ размер на разноските от 135 лв.).

С оглед крайното решение на съда по съществото на спора и на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК ответното дружество следва да заплати по сметка на БРС държавна такса в размер на 73,28 лв., дължима върху уважената част от иска, както и съответна част от направените от съда разноси по делото, а именно 500 лв. (при общ размер на разноските от 601,20 лв.).

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ТИА ИНДЪСТРИ“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С***, р-н *****, представлявано от Д. Г. И., да заплати на П. А. К., ЕГН *****, от гр. Б****, ж.к. *****, сумата от 1 831,96 лв. (хиляда осемстотин тридесет и един лв. и деветдесет и шест ст.), представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2020 г., 2021 г. и 2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.10.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 112,18 лв. (сто и дванадесет лв. и осемнадесет ст.), представляваща част от направените от ищеца разноси по делото, като в останалата му част над уважения до предявения размер от 2 204,68 лв. и за периода 2019 г. **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск.

ОСЪЖДА „ТИА ИНДЪСТРИ“ ООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр. С***, р-н *****, представлявано от Д. Г. И., да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Бургас, държавна такса в размер на 73,28 лв. (седемдесет и три лв. и двадесет и осем ст.), както и разноси в размер на 500,00 лв. (петстотин лв.).

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд-Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____